FOTBAL

Ce fac fotbaliştii acum?...

Iarna a acoperit terenurile cu zăpadă şi s-ar putea crede că fotbaliştii şi-au încetat complet activitatea. In realitate, pregătirile lor continuă — fie în sală, fie în aer liber (bineînţeles, acolo unde este cu putinţă). In rîndurile care urmează notăm cîteva veşti transmise de corespondenţii noştri în legătură cu activitatea fotbaliştilor în această perioadă.

Pe Valea Jiului...

PETROŞENI (prin telefon). Fotbaliştii de la Jiul au făcut ultimul antrenament din acest an în ziua de 19 decembrie, iar peste două zile au participat la şedinţa de analiză a activităţii din turul campionatului.

Majoritatea jucătorilor au intrat într-o scurtă vacanţă. Ciornoavă şi Racosi se pregătesc în continuare pentru... cursurile Institutului de Mine, unde ambii sînt studenţi în anul I. De asemenea, Tilvescu studiază intens. El este în ultimul an al şcolii de maiştri.

Intregul lot se va reîntîlni la Petroşeni la 3 ianuarie 1962, dată fixată pentru reluarea antrenamentelor.

★

Minerul Lupeni şi-a întrerupt pregătirile la 21 decembrie pentru o scurtă vacanţă care va dura pînă la 4 ianuarie 1962. In urma indicaţiilor medicului, Vasiu a plecat pentru tratament la Băile Herculane.

S. BĂLOI, corespondent

Steagul roşu în faţa unui sezon încărcat

BRAŞOV (prin telefon). Imbrăcaţi în treninguri, cu ciorapii peste pantaloni şi cu căciuliţe de lînă pe cap, jucătorii echipei Steagul roşu îşi continuă antrenamentele pe zăpada îngheţată, aşternută deasupra gazonului de la stadionul Tineretului.

De ce nu şi-au întrerupt pregătirile jucătorii Steagului roşu? La această întrebare ne-a răspuns antrenorul Silviu Ploieşteanu, care — de altfel — ne-a furnizat cîteva amănunte, legate de continuarea pregătirilor echipei sale:

— Imediat după înapoierea de la Tg. Mureş, unde am susţinut a doua partidă cu Mureşul — ne-a spus antrenorul **Silviu Ploeşteanu** — împreună cu dr. Laurian Taus am supus jucătorii unui riguros control medical. Rezultatul este cît se poate de îmbucurător. Efortul depus în toamnă n-a lăsat urme asupra sănătăţii jucătorilor. In ciuda suprasolicitării lor (au susţinut şi cîte trei meciuri pe săptămînă, unele în urma unor deplasări lungi), concluziile controlului medical sînt satisfăcătoare. Cu excepţia lui Haşoti, care acuză o întindere musculară de la ultimul joc cu Mureşul, toţi ceilalţi jucători se găsesc în deplină stare de sănătate. Astfel, trecînd cu bine acest examen medical — **a continuat Silviu Ploieşteanu** — ne putem desfăşura în mod normal pregătirile. In fiecare zi, laolaltă cu echipa de tineret, ne continuăm pregătirile în aer liber. Desigur că aţi vrea să ştiţi care sînt motivele pentru care noi n-am întrerupt pregătirile? Iată: ne aşteaptă un sezon încărcat.

Vom avea de susţinut primele partide în cadrul ediţiei a doua a turneului balcanic-intercluburi, în care, fiind cîştigătorii primei ediţii, participăm din nou. Aceasta, ca să nu mai vorbim de returul campionatului şi de „Cupa R.P.R." la care aspirăm. De aceea sîntem atît de grijulii. Avem obligaţia să ne pregătim foarte serios.

A urmat apoi o ultimă întrebare:

— Cum privesc jucătorii viitoarele întîlniri?

— Fără îndoială că jucătorii manifestă un interes deosebit faţă de aceste pregătiri, conştienţi de faptul că pe umerii lor stau sarcinile de care vorbeam mai sus. Antrenamentele actuale pe zăpadă, pentru îmbunătăţirea pregătirii fizice generale, sînt efectuate cu rigurozitate şi completate cu jocuri complimentare, în aer liber. Intregul lot de jucători şi echipa de tineret manifestă conştiinciozitate şi, dacă vreţi, chiar entuziasm.

Acestea sînt, deocamdată, cîteva amănunte legate de antrenamentele echipei Steagul roşu, pe care le putem completa cu afirmaţia, că se munceşte cu seriozitate pentru obţinerea unui stadiu avansat de pregătire.

CAROL GRUIA, coresp. regional

Dorinţele antrenorului Reinhardt

ARAD (prin telefon). După terminarea primei părţi a campionatului şi după cele două jocuri din cadrul întîlnirilor organizate în cinstea zilei de 30 Decembrie, fotbaliştii echipei U.T.A. şi-au continuat activitatea, participînd la trei antrenamente. Săptămîna aceasta ei vor face numai două, constînd din exerciţii de înot şi jocuri de polo şi baschet.

De la 3 ianuarie, lotul de jucători va intra în perioada de pregătire pentru returul campionatului. Conform unui program stabilit în baza indicaţiilor colegiului central de antrenori al federaţiei, în prima parte a etapei I din perioada pregătitoare se va pune accent pe ridicarea nivelului pregătirii fizice generale. Antrenamentele se vor desfăşura în sală şi în aer liber.

Intrebîndu-l pe antrenorul I. Reinhardt despre obiectivele de viitor, el ne-a spus: „Dorim să ne îmbunătăţim jocul şi să obţinem prin el rezultate mai bune decît în turul campionatului, evitînd astfel zona retrogradării în care ne aflăm. Putem atinge aceste obiective dacă toţi jucătorii vor înţelege să depună toate eforturile chiar de la începutul perioadei pregătitoare".

ŞT. IACOB, corespondent

Dinamo Bacău va reîncepe antrenamentele la 5 ianuarie

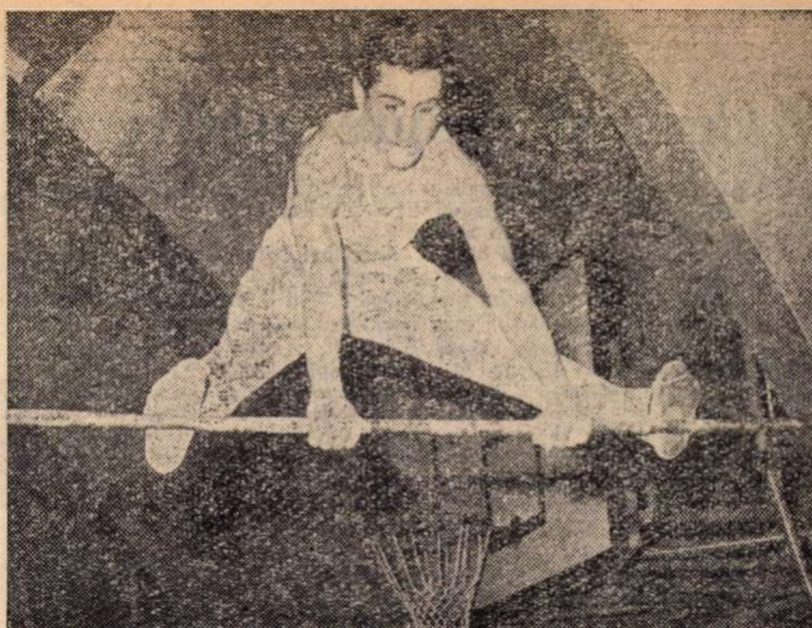

BACĂU (prin telefon). Invăţînd din greşelile comise astă-vară, cînd echipa Dinamo Bacău a întrerupt orice activitate, permiţînd jucătorilor să intre într-un repaus total, contraindicat, acum — după terminarea turului campionatului — antrenamentele continuă. Conducerea secţiei de fotbal împreună cu antrenorul A. Sepci — urmînd indicaţiile federaţiei — au alcătuit un program de antrenament în aşa fel încît să ajute la menţinerea pregătirii fizice în perioada de iarnă. Săptămîna trecută întregul lot a participat la antrenamente de o intensitate redusă: în sală şi în aer liber.

Pînă la 5 ianuarie jucătorii sînt în vacanţă, dar şi în această perioadă ei vor face, individual, pregătiri fizice. Dintre jucători, Gram, Publik şi Vătafu urmează tratamente medicale. O parte dintre fotbalişti (Cincu, Ciripoi, Stoica, Giosanu, Vătafu şi Publik) desfăşoară — paralel — o activitate de pregătire în vederea examenelor de la Institutul pedagogic, unde ei sînt studenţi.

La 5 ianuarie toţi jucătorii vor fi prezenţi la club şi după vizita medicală îşi vor începe antrenamentele prevăzute pentru perioada pregătitoare.

ILIE IANCU, corespondent

Unul dintre talentaţii gimnaşti participant la „Cupa Clubului sportiv şcolar Bucureşti", Petre Didac (C.S.S. Cluj), *lucrînd la bară*

Foto: T. Roibu

EXAMEN IN PLINĂ VACANŢĂ

(Urmare din pag. 1)

şi Cluj). La unele gimnaste se observă lipsa elementelor de acrobatică de mare dificultate sau carenţe în privinţa rezistenţei generale şi speciale. La băieţi, este necesar să se acorde o atenţie mai mare „şcolii" în gimnastică, adică pregătirii metodice la toate aparatele şi în special la bară şi sărituri, unde majoritatea concurenţilor s-au prezentat mai slab.

REZULTATE TEHNICE: **pe echipe (băieţi şi fete)**: 1. C.S.Ş. Bucureşti 63 p. 2. C.S.Ş. Banatul Timişoara 27 p. 3. C.S.Ş. Harghita Tg. Mureş 34 p. **Fete, pe echipe:** 1. C.S.Ş. Bucureşti 35 p. 2. C.S.Ş. Cluj 19 p. 3. C.S.Ş. Banatul Timişoara 18 p. **Individual compus, cat. maestre**: 1. Mariana Ilie (Buc.) 65,00 p. 2. Cristina Dobosan (Tmş.) 64,50 p. 3. Cristina Andriţa (Buc.) 58,05 p.; **cat. I sen.**: 1. Maria Pop (Buc.) 68,75 p. 2. Ecaterina Adorjanyi (Tg. Mureş) 66,85 p. 3. Maria Tamasi (Tg. Mureş) 66,40 p.; **cat. a II-a sen.**: 1. Doina Botez (Braşov) 68,30 p. 2. Zoia Ştirbu (Buc.) 67,95 p. 3. Elisabeta Szakacs (Tg. Mureş) 67,25 p.; **cat. I jun.** 1. Lucia Chiriţă (Buc.) 62,70 p. 2. Rozalia Baizat (Cluj) 60,05 p. 3. Suzana Händler (Tmş.) 57,85 p.; **cat. a II-a jun.**: 1. Dorina Pop (Cluj) 50,45 p. 2. Gabriela Loghin (Buc.) 50,30 p; 3. Rodica Muncaciu (Cluj) 48,40 p. **Băieţi, pe echipe**: 1. C.S.Ş. Bucureşti 28 p. 2. C.S.Ş. Harghita Tg. Mureş 18 p. 3. C.S.Ş. Banatul Timişoara 9 p. **Individual compus, cat. a II-a sen.**: 1. Levente Gagyi (Tg. Mureş) 109,50 p. 2. Ion Olah (Tg. Mureş) 101,90 p. 3. Al. Bogdan (Buc.) 98,75 p.: **cat. I jun.**: 1. Costache Harisis (Buc.) 83,65 p. 2. Nicolae Berha (Buc.) 81,0 p. 3. Al. Olah (Tg. Mureş) 79,95 p.; **cat. a II-a jun.**: 1. Petre Mihaiuc (Buc.) 75,30 p. 2. Gabriel Caelide (Buc.) 72,90 p. 3. Teofil Blaj (Braşov) 71,70 p.

„De 21 de ani sînt pe stadion, portar de fotbal"...

Cine nu-l cunoaşte pe maestrul sportului Ion Voinescu, portarul echipei noastre reprezentative de fotbal şi al formaţiei bucureştene Steaua? Şi totuşi, la redacţie ne sosesc scrisori din partea celor care ar dori să ştie mai multe despre el, despre familia lui, despre felul cum a început să joace fotbal. De aceea, ne-am gîndit că o discuţie cu el, în cadrul acestei rubrici, ar fi binevenită. L-am întîlnit zilele trecute şi nu am scăpat prilejul.

— Prin ce v-a atras fotbalul?

— Copil fiind, m-am simţit atras, la fel ca toţi ceilalţi, de minge. Pe atunci fotbalul îmi plăcea ca o joacă oarecare. Mai tîrziu, cînd am început să-i cunosc secretele, l-am îndrăgit pentru spectaculozitatea lui, pentru întrecerea bărbătească dintre cele două echipe.

— Şi cînd aţi dat pentru prima dată cu piciorul în minge?

— Locuiam pe şoseaua Olteniţei, în jurul actualului stadion Constructorul. Ca orice copil, mă duceam pe acest stadion şi priveam la antrenamentele sau meciurile celor mari. Impreună cu alţii de vîrsta mea, băteam o minge de cîrpe sau una de fotbal, dar veche şi ruptă, pe care ne-o dădea moş Niculae, intendentul stadionului. Cine avea atunci mingi „adevărate"? Intr-o vreme, clubul Olimpia a adunat copiii din jurul stadionului ca să alcătuiască nişte echipe de pitici şi juniori. Am fost şi eu ales ca portar al unei echipe de pitici. In scurtă vreme am trecut la una din echipele de juniori ale clubului. Apoi am jucat în campionatul districtual la ASPIM şi, în 1946, apăram în divizia B, la Solvay Uioara. Un an mai tîrziu eram în divizia A, la RATA Tg. Mureş. Cu prilejul unui meci de „Cupa R.P.R." pe care l-am jucat la Bucureşti, cu Metalochimic, am fost remarcat şi, pentru că eram bucureştean, am venit în Bucureşti la această echipă. După un an, în 1949, am trecut la „23 August", iar din 1950 la Steaua.

— Inseamnă că sînteţi de 21 de ani pe stadion.

— Intr-adevăr. Şi nici nu simt cînd au trecut aceşti ani.

— Care au fost satisfacţiile deosebite pe care le-aţi avut în această perioadă?

— Bucuriile cele mai mari le-am simţit atunci cînd am fost decorat cu „Ordinul Muncii" clasa a II-a şi am primit, în 1951, titlul de maestru al sportului. De asemenea, atunci cînd echipa a cărei poartă apăram a cîştigat competiţii interne importante, cum au fost de 6 ori campionatul republican şi de 5 ori Cupa R.P.R., ca şi atunci cînd obţineam rezultate bune în meciurile internaţionale, pentru că simţeam că la acestea mi-am adus şi eu contribuţia. Printre acestea, meciul de la Moscova cu U.R.S.S. (1—1), cel din cadrul Olimpiadei din 1952 cu R.P. Ungară (1—2), sau victoria obţinută la Belgrad în meciul cu Iugoslavia.

— Ce aţi simţit astă-toamnă, atunci cînd Steaua a fost la un moment dat pe locul 13 în clasament?

— Pînă acum nu m-a întrebat nimeni aşa ceva. Mi-e greu să explic prin cuvinte această situaţie. Vă spun sincer că îmi era ruşine să apar nu numai pe teren, în mijlocul spectatorilor, ci chiar în apropierea stadioanelor. Era o supărare colectivă, a tuturor jucătorilor. O supărare pe noi înşine. Cauza care a făcut ca echipa noastră să fie la un moment

dat penultima în clasament a fost lipsa de seriozitate în pregătire, iar aceasta, la rîndul ei, a fost consecinţa automulţumirii după cele două campionate cîştigate consecutiv. La antrenamente nu se mai lucra cu acelaşi elan ca altădată. Deci, clasamentul rflecta diferenţa de formă a echipei faţă de trecut.

— După cîte ştiu, trei dintre jucătorii de bază ai echipei dv., Apolzan, Bone şi Alexandrescu, au renunţat la activitatea competiţională. Cum aţi primit această veste, fiindcă aţi jucat multă vreme alături de ei?

— Intr-adevăr, pentru prima dată echipa Steaua e lipsită de aceşti jucători, ani de zile prezenţi în formaţia noastră şi uneori chiar în naţională. La început m-am simţit aproape stingher fără ei. Am jucat împreună cu Apolzan, Bone şi Alexandrescu 11 ani, în ceea ce se numea acum cîţiva ani „echipa standard", care nu se modifica aproape de loc luni întregi, cu toate că unul dintre noi era sau nu în formă. Cu toţii însă ne cunoşteam perfect, alcătuiam un tot. De pildă, eu din poartă, îmi dădeam perfect de bine seama de fiecare ce voia să facă, încă din momentul în care a pornit spre minge. Ii ghiceam intenţia. Apoi, o singură privire, cît de scurtă, schimbată între noi şi ştiam încotro să ne îndreptăm atenţia. Inlocuitorii lor au alt stil de joc şi mi-a venit greu să mă acomodez cu ei. Mi-am dat seama apoi că sînt băieţi buni. In special am simţit lipsa lui Apolzan, care a fost un stoper de mare clasă, pilonul echipei.

— Cîţi ani aveţi?

— La 18 aprilie 1962 împlinesc 33.

— La ce vîrstă aţi debutat în echipa naţională A?

— La 20 de ani, în 1949. Am fost selecţionat de 23 de ori în reprezentativa A.

— Vasăzică, de 13 ani sînteţi portarul titular al echipei noastre naţionale. Cum aţi reuşit să vă menţineţi atîţia ani în fruntea... plutonului?

— In primul rînd, prin faptul că am avut cele mai bune condiţii de pregătire. In al doilea rînd, dragostea mea pentru fotbal. Imi face o deosebită plăcere să fiu pe teren, să joc. Un alt fapt care m-a făcut ca de atîta vreme să fiu în formă a fost întrecerea cu alţi portari de valoare, „întrecere" pe care mi-am propus-o singur. Voiam ca eu să fiu întîiul, să fiu cel selecţionat şi de aceea participam conştient şi munceam cu atenţie la antrenamente, pe scurt eram atent la pregătirea mea. Pentru mine antrenamentul este o plăcere. Această „întrecere" pe care mi-am propus-o (de pildă, cu Crisnic, Justin, Marki) am înţeles-o în felul următor: **nu adversarul să fie mai slab decît mine, ci eu să fiu mai bun decît el!** Urmăream deci o întrecere calitativă. Şi încă un fapt care m-a făcut să fiu mereu în formă bună: simpatia pe care mi-a arătat-o întotdeauna publicul spectator. Mi-era ruşine să mă prezint în formă slabă la vreun meci, pentru că simţeam mustrarea spectatorilor. Or, eu nu puteam să mulţumesc altfel pentru această simpatie, decît fiind mereu bine pregătit.

— Sînteţi căsătorit?

— Da, din 1956. Soţia mea, Ileana, este profesoară la şcoala medie nr. 32 „Filimon Sîrbu", predă matematica şi fizica. Nu a fost sportivă şi priveşte meciurile de fotbal mai mult la televizor!

— In 1961 aţi apărat numai cu mănuşi în mînă. De ce?

— In timpul turneului din Brazilia am văzut că mingile care erau lovite cu exteriorul labei piciorului prindeau un efect foarte curios, la care priza balonului cu mîinile nu mai era la fel de sigură ca la şuturile jucătorilor noştri. De atunci am început să apăr cu mănuşi, iar acum a intervenit şi obişnuinţa. Am constatat că purtatul mănuşilor dă rezultate foarte bune. E adevărat, „simt" mai puţin mingea, dar mănuşile îmi măresc suprafaţa de priză a balonului şi curajul de intervenţie cu mîinile. Inainte, cînd săream la un balon, intervenea şi instinctul de apărare a mîinii. Cu mănuşa, îmi măresc zona de acţiune, întinzînd mîna cît pot. Acum, am alt reflex — acela de respingere a balonului. Oricît de tare ar fi şutul, dacă port mănuşi mingea atinsă de mine merge în afara porţii, chiar dacă-i udă. Sînt mănuşi speciale, avînd lipit pe partea din faţă un cauciuc cu zimţi, asemănător cu cel lipit pe paletele de tenis de masă — dar mult mai fin.

— Ce atacanţi romîni şi străini vă s-au părut mai periculoşi?

— Niciodată nu am plecat de la ideea că unul sau altul sînt mai periculoşi, iar alţii mai puţin. Mă surprindea — de pildă — faptul că înaintea unor meciuri mai grele mulţi puteau să mă întrebe: — ce faci, că joacă Ozon, sau că trage Iordache ori Marian? Nu-mi puteam explica de ce ei erau convinşi că mi-ar fi produs teamă numele lor. Pe mine m-a preocupat întotdeauna numai faza. De multe ori nici nu văd cine a tras, pentru că eu sînt atent doar la porţiunea de la minge pînă la genunchi. Ca să-l văd întreg pe cel care trage, mi-ar trebui prea mult timp. Or, în acele momente timpul este foarte preţios. Cînd sînt în poartă eu privesc doar mingea şi — mai mult — plecarea ei, astfel că nici fenta nu mă interesează. Cei cinci atacanţi sînt la fel de periculoşi atunci cînd intră în zona de finalizare.

— Vă mulţumesc, tovarăşe Voinescu, şi...

— Staţi, că nu am terminat. **Ca** proiect de viitor aş vrea să cresc un portar care să mă depăşească ca valoare. Sînt perspective ca într-un viitor apropiat un elev al meu să mă urmeze. De altfel, visul meu este să împrumut şi altor tineri din experienţa pe care am acumulat-o în cei 21 de ani de cînd apăr poarta de fotbal.

Interviu luat de
MIRCEA TUDORAN